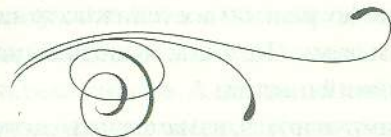

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— Це не я! — виправдовувався Натаніель, висунувшись із парадних дверей маєтку й безпомічно поглядаючи на лози, які пробивалися вздовж тернових кущів, на живі топіарії*, що сновигали садом, і на загрозовий магічний вітер, який завивав довкола маєтку Торнів і закрученим вихором гнав повз будинок листя, гілки та камені з бруківки. — Клянуся нечестивою Бальтазаровою могилою, я нічого не накоїв!

Елізабет скептично глянула на нього.

— Коли ти так говориш, здебільшого буває, що...

— Так, так. Знаю.

— Як тоді, коли на Лорел-авеню раптом почав іти дощ із чайних чашок...

— Мені здається, ми домовилися не згадувати цього.

— А ще того разу, коли блискавка вдарила в одну з веж Магістрату й розстрожила її...

— Я тебе почув. Але зараз у мене не було чергового нічного жахіття, еге ж? Ти б обов'язково помітила.

Вона відчула, що зашарілася.

— Ні, не було.

* Топіарій (англійське слово «topiary» походить від грец. τόπος) — візерункові або уявні фігури для ландшафту. У латинській мові *topiarius* означало «садівник», *topiaria* — садівниче мистецтво. (Примітка перекладачки).

Натаніель усміхнувся до неї. Він був у самій нічній сорочці, рукави якої майоріли на вітрі. Вітер куйовдив його темне волосся. Юнак був напрочуд вродливий.

— У будь-якому разі, це все напевно ж якось пов'язано із захистом дому. Поглянь, вулиця за воротами має цілком звичайний вигляд.

Дівчина примружилася, намагаючись сягнути поглядом крізь завихрення уламків, і побачила, що Натаніель каже правду. Решта Болиголівського парку насолоджувалася сонячним і спокійним лютьневим ранком. Та це не заспокоїло Елізабет. Особливо зважаючи на те, що просто перед вихором зібралася юрба, на чолі якої стояла купка...

— Репортери, — понуро мовив Натаніель.

— Елізабет Книжнице! — захоплено загукали вони, помітивши, що парадні двері відчинилися. — Магістре Торне! Чи не могли б ви прокоментувати поточну ситуацію? Ви втратили контроль над своєю магією? Чи правда, що ваш демон повернувся?

Натаніель насупився.

— Це матиме вплив на вашу підготовку до балу Зимового Сонцестояння наступного тиж...

Елізабет не почула, про що там ішлося далі, бо Натаніель поспішно потягнув її всередину та різко захряснув двері.

— А знаєш, я вже не так, як раніше, переймаюся всім цим, — сказав юнак трохи згодом, спокійно споглядаючи, як кущі чагарнику пролітають повз вікно передпокою. — Такий краєвид навіть починає мені подобатися.

— Ти не можеш назавжди залишити все так, як є, — заважила Елізабет. — Не забувай, що ми тут у пастці. Ми голодуватимемо. А ще, здається, оте щойно впало з даху.

Натаніель, скориставшись ціпком, розсунув штори трохи ширше, і тієї миті великий шматок цегляної кладки промчав повз вікно. Юрба глядачів заверещала, й усі вони різко пригнулися. Але юнаку це навіть сподобалося.

— О, я впевнений, що в нас достатньо провізії, її вистачить на кілька тижнів. А якщо дах почне протікати, я просто скористаюся магією... Книжнице? — стривожено запитав він. — Куди ти зібралася?

Елізабет не відповіла, бо вже витягнула з піхов Убивцю Демонів і шмигнула за двері.

Та за мить дівчина стрілою примчала назад, а за нею навздогін гналася армія трояндового лозиння, шпичаки якого, завдовжки з кинджали, гнівно клацали, завихрюючись на мармурових кахлях передпокою. Елізабет, у волосся якої заплуталося листя, ошаленим поглядом спостерігала за тим, що коїлося довкола.

— Відрубані пагони у них знову відростають! — скрикнула вона, відбиваючись від лозиння.

— А як ти гадала?! — заволав Натаніель. — Це ж чарівні топіарії! Я б сказав тобі це, якби ти не вибігла на вулицю битися з ними просто в піжамах!

Він вичаклував кулю смарагдового полум'я, яке спепелило кілька лоз, через що кімната почала сильно смердіти ефірним горінням. Та це не допомогло.

Щойно попіл торкнувся підлоги, досередини ринула нова хвиля лозиння, заповнюючи собою простір.

Воно тягнулося від трояндового куща аж до будинку і ніяк не зупинялося. Елізабет зрубувала лози, а Натаніель обпалював їх вогняними кулями, та пагони все množилися, немов голови гідри. Хід бою змінився лише тоді, коли з коридору вийшла Мерсі, на повні груди

верескнула бойовий клич і побила лози мітлою. На якусь мить здавалося, що завдяки ефекту несподіванки це спрацює: шокований, живопліт відступив. Елізабет тої ж миті метнулася до дверей і щосили рвучко зачинила їх, прищепивши один-єдиний гнучкий прутик, який нахабно проповз досередини. Коли ж він уперто не відступав, дівчина відсікла його мечем.

Усі троє нажахано спостерігали за тим, як усе ще живий шматок лози вужем звивався на килимі. Врешті, до Мерсі повернулася здатність раціонально мислити, тож вона накрила його перевернутим сміттевим відром.

— Що ж, ми застрягли, — зауважила вона, поки відро дрижало й гнівно брязкало по килиму.

— Схоже на те, — бадьоро відказав Натаніель. — Яка жахлива недоречність! Мені знадобляться тижні, щоб вивільнити нас.

Елізабет завмерла, пригадуючи, що саме сказав тоді репортер, і розвернулася до Натаніеля.

— Що воно таке — отой бал Зимового Сонцестояння?

Юнак зосередився був на обтрушуванні рукавів від попелу згорілих ліз.

— Повір мені, Книжнице, тобі краще не знати. Уяви, що тебе запахали до старої гамірної чаклунської бальної зали, де зачаровані люстри крапають воском на кожного, кому не сподобалися закуски. А ще тебе до смерті катують нудними годинними бесідами.

— Це світська подія, володарко, — почувся шепіт із коридору.

— Саме так, — мовив Натаніель.

Інколи Елізабет усе ще підхоплювалася від несподіванки, коли Сайлес з'являвся поруч. Стоячи серед тіней коридору, він був схожий на примару, і саме так Елізабет

і сприймала його: бліда, нематеріальна й тонка постать, здавалося, будь-якої миті могла розчинитися в обшивці стін. Дівчині важко було позбутися думки про те, що він, можливо, є витвором її уяви чи, може, ілюзією, яку Натаніель вичаклував під час нічного жахіття. Та він, звісно, був справжній. Вона могла доторкнутися до нього. А раніше того ж дня він приніс їй сніданок.

Елізабет не могла роздивитися його обличчя, але їй здалося, що Сайлес старанно уникав погляду на шар попелу, який укривав кахлі передпокою, а також намагався не помічати сміттевого відра, яке рішуче трюхикало до вітальні.

— Це щорічна традиція серед чаклунів, — м'яко провадив демон, — створена для підтримки зв'язків між чаклунськими домами. Щозими обирають магістра, який організовуватиме бал.

Елізабет підозріло зиркнула на Натаніеля. Минулі кілька тижнів вона помічала, як він кидав у вогонь якісь листи, найімовірніше, офіційні.

— Тобто ти повинен бути організатором цьогорічного балу?

— Не бачу жодної на те причини. — Він продовжив струшувати попіл із рукавів. — Ще якихось два місяці тому я взагалі більше не був чаклуном.

Вона примружила очі.

— Невже ти намагаєшся уникнути цього за допомогою захисту маєтку?

— Ні, але я б хотів подуматися до такого раніше. Це ж геніально, хіба не так?

Знадвору почувся крик.

— Репортер, — виголосила Мерсі, визирнувши за штори. — Все ще живий.

— Шкода, — відказав Натаніель.

Якоїсь миті Сайлес вийшов на світло, хоча Елізабет і не побачила руху. Його мармурово-біле обличчя видавалося не менш неземним у пообідніх променях, що просочувалися крізь освинцьовані шибки, миготіли від силуетів уламків, які пролітали повз замок і відкидали тіні на чорно-білі кахлі передпокою.

— Гадаю, нам варто перейти до їдальні. Я приготував вам вечерю, і вона вже вистигає.

У його ніжному голосі не вчувалося й натяку на строгість, що не допускала заперечення. Однак усі так чи інак змушені були послухатися.

Їдальня була оформлена у своєрідному, навіть як на Сайлеса, стилі. Запалені свічки віддзеркалювалися у відполірованій поверхні довгого горіхового столу й мерехтіли на великій кількості срібних тарілок і блюдечок. Кожне місце було засервіроване делікатним порцеляновим посудом та нефритовими підставками: не лише три місця для них, а весь стіл на вісімнадцять осіб. Мерсі зупинилася на порозі, вагаючись, а тоді впевнено обрала крісло й похмуро скривилася, немов готуючись до бою.

Елізабет стурбовано насупила брови, але, щойно Сайлес повернувся із тарілкою в руках, запах розвіяв її думки. До дівчини повернулася здатність виважено мислити вже після того, як вона з'їла три порції м'якої білої риби, що плавала у прянощах імбирного соусу та легкому хрусткоті снігового гороху. Коли ж Елізабет нарешті підвела погляд, Натаніель мляво колупався виделкою в їжі.

Вона відчула укол співчуття до нього. Перспектива знову публічно з'явитися в магічній спільноті перед настирливими репортерами з їхніми розпитуваннями про його чари була неприємна для юнака, особливо

тепер, після поранення. Та співчуття вмить розвіялося, коли зайшлося про зміцнення захисту будинку, бо юнак удав, що заснув.

— Якщо ніхто йому не наказував, тоді чому магія захисту раптом прокинулася? — запитала Мерсі, невпевнено глянувши на Натаніеля, який розпластався на стільці й голосно хропів. — Невже маєток намагається повідомити нас про небезпеку, яка чатує ззовні? Це знову щось на кшталт загрози Ашкрофта? — На той день вона вже була посвячена в усі деталі подій минулої осені.

Сайлес поглянув на дівчину з-під вій. Елізабет напружилася. Вона не могла пояснити свого стану, проте її тілом пробігала тривога щоразу, коли помічала, як демон реагує на присутність Мерсі. Навіть попри те, що Сайлес поводитися винятково ввічливо, відколи повернувся після виклику й побачив, що вона працює прислужницею в маєтку.

Елізабет видихнула від незрозумілого полегшення, коли він мовив:

— Не обов'язково, панно. Древні заляття, як і ті, що накладені на фундамент цього маєтку, старіючи, стають доволі норавливими. Гадаю, цілком вірогідно, що щось запустило внесення в захист дрібних змін. Протягом усього існування будинку чаклуни додавали власні пункти в магічні заляття, і деякі з них були доволі своєрідні. Чи хтось із вас робив щось незвичне протягом минулих двадцяти чотирьох годин?

Він запитав це дуже м'яко, та всі водночас розвернулися до Натаніеля, який підтвердив те, що вже не спить, розплющивши очі й красномовно пирснувши на знак протесту.

— Ну, я нічого такого не пригадую, — рішуче відказала Мерсі.